Florin Caragiu

Omul cu două inimi

Redactor de carte:
Nicolae Tzone

Coperta:
Andrei Gamarţ

© Editura Vinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României /

CARAGIU, FLORIN
Omul cu două inimi / Florin Caragiu; pref.
de Carmen C. Lasswell. – Bucureşti: Editura Vinea, 2014

ISBN 978-973-698-362-7

I. Lasswell, Carmen C. (pref.)

821.135.1-1

Florin Caragiu

Omul cu două inimi

Prefaţă de Carmen C. Lasswell

Editura Vinea
Bucureşti 2014

Dedic acest volum iubitei mele soţii Diana

„Voi dovedi oamenilor cât de mult se înşală
gândind că încetează să fie îndrăgostiţi pe măsură ce îmbătrânesc,
fără să ştie că ei îmbătrânesc atunci când încetează să fie îndrăgostiţi”.

Gabriel Garcia Marquez

Prefaţă

Călător pe tărâmul accidentat al cuvintelor, Florin Caragiu este poetul paşilor mici şi al cutelor de sens fin încreţite. Întâmplările pe care le descrie sunt, cum însuşi spune, „micile întâmplări ale absenţei”. Fiind cunoscut ca un promotor, în meditaţiile sale teologice, ca şi în cele despre artă, al conceptului creştin de iconicitate, Caragiu se arată decis să facă din acesta o cheie hermeneutică unsă să dezlege o anumită lectură creştină a existenţei în ansamblul ei.

Lectura iconică diferă de o lectură simbolică. Aspectul merită subliniat, întrucât de aici se trimite un semnal important referitor la noutatea intenţiei de adâncime ce motivează şi animă aceste scrieri. Se cunosc prea bine riscurile unui simbolism poetic religios practicat fără discernământ. Nu e de insistat asupra lor. Imanenţa este sacrificată transcendenţei ca Idee sau este orientată tendenţios şi rigid într-o direcţie ce suferă de univocitate şi care cunoaşte până la urmă un proces de eroziune figurativă, explicabilă prin falsa măreţie a unui alegorism facil. Tropismul iconic aspiră, însă, să corecteze această polarizare simbolicistă.

Iconicitatea valorifică prioritar privirea de sus în jos, în temeiul kenozei hristice. Lucrurile ajung să fie privite şi înţelese în ele şi pentru ele însele şi astfel încep să cumuleze dimensiune, greutate semnificativă şi consistenţă interioară, totul fiind, mai nou, un punct de plecare şi de sosire pentru valenţele empatiei, dar şi pentru ionizarea negativă a stărilor, lovite de sentimentul înstrăinării. Natura încetează să fie concepută doar ca un semn transparent al transcendenţei, ca un nivel mecanic şi arbitrar de semnificare, de pe care se şterg aproape total urmele unei tragedii imanente.

Prin urmare, ecuaţia lui A FI se complică; micile existenţe necuvântătoare, dar şi existenţa de ordin extrauman în general, imediat tangentă cu făptura ce suferă, ocupă acum cu vigoare prim-planurile, astfel încât nu putem să nu observăm că până şi mişcările trupului sunt asumate cu un fel de conştiinţă discretă a autonomiei lor în raport cu spiritul ce le locuieşte. Concesia făcută de poet simţului existenţial al alterităţii, în orice formă s-ar manifesta aceasta, este maximă şi are drept primă consecinţă ştergerea opoziţiei mai degrabă teoretice dintre spirit şi viaţă. Pneuma şi psyche devin solidare, logica antagonismului pare că ia sfârşit, Hristos este bucuria tuturor...

Părintele Ghelasie de la Frăsinei, un mare iubitor de natură şi desluşitor al tainelor ei, afirma în acelaşi sens că Logosul locuieşte ubicuu lumea, căreia îi vorbeşte, pentru a i se răspunde de către fiecare, în felul lui, cu un chip şi cu un glas propriu şi unic, aşa cum i-a fost dat dintru Origine. Creaţia este o polifonie de glasuri şi de răspunsuri vii, care vin de pretutindeni, fapt pentru care postulatul indeterminării fecunde, ce nu ştie să traseze graniţe între însufleţit şi neînsufleţit, marchează decisiv atât emoţia artistică, cu atenţia ei liber flotantă, NESITUATĂ, cât şi acea modalitate de a face teologie creştină în deplin acord cu o afirmaţie evanghelică încredinţându-ne că toată făptura SUSPINĂ după Înviere. Nu putem să nu desluşim aici şi un leibnizianism de fond al viziunii, pe care se întemeiază intropatia iconică.

Poetul ştie să mute perspectiva în interiorul unui lucru minuscul şi de acolo să privească spre lumea din afară, lăsând liber să crească acest orizont lăuntric al alterităţii fascinante, până la un punct. Se nasc de aici acorduri cromatice şi chiar structuri atonale, dar de un atonalism blând, ce aspiră spre autodepăşire şi care pare că exersează continuu, deşi imperfect, calea spre acel raport tradiţional cu universul sentimentului durabil, modulabil în cheie majoră sau minoră. Ascultând zumzetul albinelor, Yehudi Menuhin

îşi exprimă la rândul lui perplexitatea faţă de continua căutare a sunetului potrivit, a acordului complex de care dau dovadă aceste vieţuitoare.

Prezentăm câteva fragmente elocvente culese din poemele semnate de Florin Caragiu: „şi te-ai întors/ spre vrabia intrată pe geam/ cu sentimentul că tot ceea ce ea/ a văzut nu ţi-e străin”. „şi, totuşi, e o vreme de a întâmpina/ nisipul mişcător al feţei”; „cormorani vor înfige pliscuri de-argint/ în ape-mpletite –/ eşti o flacără întinsă pe trup / de cuţitul dimineţii”; „iar trupul tău/ împrăştiat în ţărână distanţele spulberă-ncet”; „stăm cu genunchii la piept – clipa/ înaintează în noi”; „dacă nu mai poţi trage spaţiul afară/ din tine, lasă-l să crească”; „semn că între ochiul drept şi cel stâng / e o punte ce scârţiie sub lumile/ urnite din loc”; „o parte din umbră o vei păstra,/ alta ţi se va lua...”.

Cu precădere se cere reţinut faptul că o poetică întemeiată pe ideea fecundă de iconicitate respinge ceea ce am putea numi falsele idealizări. Nu-i deloc întâmplător faptul că marile idealizări obosesc percepţia, obosesc ochiul, ca după o grea luptă purtată pe teren ideomotric. Paradoxal, cu cât imaginea smulsă spre înălţimi e mai detaşată de pământ, cu atât oboseala musculară pe care ea o generează e mai mare şi cu atât un fel de astenie a fundului de ochi se instalează morbid, făcând ca acuitatea vizuală, ca şi cea afectivă, să scadă... Aceasta-i o constatare de maximă importanţă pentru a înţelege, cu întreaga lor semnificaţie, ansamblul de operaţii nervoase pe cât de discrete, pe atât de acute şi de perseverative, ce subîntind o astfel de idealizare mentală, un astfel de mecanism cu efect asteniform, desigur, nerecunoscut oficial ca atare, dar care în realitate este fără doar şi poate un mare consumator de energie la nivel nervos.

Adevăratul profil al unei idei e dat în felul cum aceasta se realizează subliminal. Cum se impune o idee? Cum se frământă muşchiul ocular, cum se compun sau se ignoră reciproc în lăuntrul lui forţele adverse, ne putem întreba... Prin ce stări trece ideomotricitatea la acest nivel, cum se mişcă gândul încarnat, cum se face alegerea? E aici, ÎN MIEZUL NERVILOR

implicată, încă, tot un fel de luptă severă pentru existenţă, iar dacă da, atunci suntem liberi să înţelegem că arma ei este zbaterea nervoasă, reflexul sistemic de smulgere şi de separare, acea morbidă secusă psiho-fizică ce generează şi întreţine segregarea ideilor?... În acest caz, suntem îndreptăţiţi să vorbim de un idealism fals şi de o noutate care nu se confirmă, fiind doar una declarativă, dat fiind că adevărul de sub mască e însăşi imensa oboseală nervoasă. Ea trădează faptul că aici s-a dat o luptă, s-au ciocnit forţe de aceeaşi natură şi care rămân de aceeaşi natură, chiar şi atunci când una învinge, şi mai ales pentru că una se presupune că a învins.

Nici o lume cu adevărat nouă nu se poate SMULGE din cea veche, având ca principiu al genezei consumul de energie nervoasă. Logica forţei ca algoritm al transformării nu poate întemeia noutatea. Marea subversiune a oboselii, dar şi a plictiselii, trădează faptul că idealismul separatist consumă energie, legile lui intestine nu diferă de lucrul mecanic, de acţiunea forţelor ce se confruntă, vehiculate în banale, până la urmă, scheme şi strategii de luptă. Reflexele atavice ale vechii lumi stau la baza pretinselor înnoiri, cele pe care guma oboselii le şterge din start. Oboseala de idealism decolorează tot ce stă scris pe ea. Practic, nu se poate scrie pe această hârtie fatală care-i neurastenia...

Cum s-a spus, analiza IDEO-MOTRICĂ este autentica bază a analizei ideatice. Ideo-motricitatea ne informează despre substratul primar, subliminal, necontrafăcut al ideii. Dar în măsura în care nu se recunoaşte în falsul idealism, iconicitatea nu concordă câtuşi de puţin nici cu fadingul minimalist al starilor de spirit, ce automat generează o realitate de-realizată, desacralizată. Însă Florin Caragiu ştie să mişte frumos lucrul poetic după logica trinitară a iconicităţii. Aceasta pare a fi o altă logică decât cea a selecţiei naturale consumptive.

Poetul nu procedează ca un transformist şi nici ca un utopic, pentru că urmăreşte nu eliminarea radicală a vechii lumi, ci, mai întâi de toate, VEDEREA ei ALTFEL, prin iconizarea lucrurilor, pasibile, prin urmare, de

a fi văzute „dublu”, şi cu atât mai clar. Libertatea alternării registrelor, mişcarea lăsată să curgă fără teama de ciocnire între stările aparent opuse, evitarea localizării într-un punct de aplicaţie unic a forţelor lejer coordonate, cultivarea divergenţelor blânde şi a convergenţelor prin „entanglement”, acestea sunt câteva din aspectele distinctive pe care ni le transmite poezia din acest volum. O poezie care iconizează deopotrivă fericirea şi durerea, lăsându-le să se reflecte una în alta. Ori, precum atât de reuşit spune poetul, „LĂSÂND FĂRĂ CHIN DUREREA ÎNTREAGĂ”... Un vers ce sună memorabil.

Carmen C. Lasswell

deasupra norilor de piatră

n-avem voie să fim obosiţi
când ziua genunchii îşi strânge?

moţăim în mica ei ramă
şi prin urechea acului trecem
strada ce se înalţă
înaintea obişnuitului somn după cină.

risipiţi între ape,
spre noi dorinţe împingem
o întrebare venită pe lume
cu o rană frumoasă.

degetul leagănă osia sângelui.

gândul trântit pe paie
îşi simte pereţii şi golul,
flămânzirea şi vremea ridicată de subsuori
– e-ntr-atât de fragil,
încât dacă ceea ce duce cu el
nu-i o amintire,
deja
faţa-şi fereşte.

durată

furtuna te ia pe sus,
amintirile ies din rând,
stau una în alta
ca noi,
primind în faţă promisiunea
stropilor mari,
lângă magazinul închis al lumii
cu beculeţe
luminând ca seninul de după.

ne fulgeră o idee:
lucrurile se simplifică
pentru ca să le scoatem de mână afară
în şir indian.
odată întoarse acasă
nu le mai poţi număra,
cum nu se pot despărţi pe cer norii.

stăm cu genunchii la piept – clipa
înaintează în noi.

acum

ia lumea – doar umbra-i,
cu anii ei lumină,
se strecoară între genele strânse.
leagănă-i cerul, întoarce spre tine
setea săpată în paharul amar.
răstoarnă-l,
dă-i un foc să-şi respire îngerul!
şi dacă nu mai poţi trage spaţiul afară
din tine, lasă-l să crească.

ordinea zilei

vântul a dat fereastra de perete,
fotografia prinsă de cadru a lunecat pe duşumea.

zâmbeşti de jos, dintre colţurile îndoite,
cu un aer înţelegător: peste tot auzi
zvonuri de mai rău şi consolarea că omul
se descurcă.

cu cât mai greu îţi este, cu atât e mai sigur,
unul şi altul, că o să răzbeşti –
şi fiinţele pe care le vezi o singură dată
sunt tot mai aproape de tine.

picnic

ce rămâne din vechea pictură?
în apa murdară se-mblânzesc pumnii
sub un copac uriaş.

te scoli fără vlagă, despici firul în patru:
te-atrag orele petrecute în iarbă –
întinzi pe ea cerul.

un vuiet surd tremură-n frunziş,
o maşină opreşte în dreptul ridicăturii de pământ –
nimeni nu coboară.

interioare

mă învelesc cu tine fără să mişc o coastă.
aerul intră-n plămâni, ca o maşină de curse
în norii de praf din deşertul cu îngeri şi fiare.

pune-i un deget pe creştet şi învârteşte
lumea derulată cu încetinitorul.

va fi destulă vreme să ne tragem deoparte
din calea vorbelor neîmblânzite, să lărgim
unghiul vederii; ne vom întoarce asupra noastră,
vom scutura anii de noi – gestul atât de la-ndemână
unei flori: inspiră suflarea ce ne părăseşte
şi spaţiul din jurul ei se întinde
odată cu lumina ce călătoreşte prin el.

apă vie

te gândeşti la atâtea,
până îţi cad lucruri din mână.

mânia te umple şi dă pe afară,
celulele tale suferă,
deşi ele doar îşi fac treaba
clipă de clipă fără să cârtească.

n-ai nevoie de alt motiv
să zâmbeşti –
eşti apa vie a unui popor
ce te leagă de glie.

el respiră odată cu tine,
mănâncă din gura ta
şi ţine minte că te-ai născut
cu lumea în braţe.

convalescenţă

cerul se-nfăşoară în jurul grădinii;
amesteci miere şi lămâie în ceaşca de ceai.

îţi aminteşti perfect
urma de melc pe frunza oranj,
restul cu o mie de zecimale al orei
sub ploaia de plasmă,
suprafaţa înclinată a băuturii duse la gură,
carnea umflată în ventuze.

acum viaţa se reînvaţă cu tine –
te ia la ţintă
grăbită să se muleze pe corp,

să o iei la purtare prin orăşelul ascuns
în carapacea solară.

a fost moarte şi a fost viaţă: dragostea

dacă ar fi să las ceva în urmă –
semn că între ochiul drept şi cel stâng
e o punte ce scârţîie sub lumile
urnite din loc – suflând peste geam,
aş înscrie în abur cântecul tău firav –
cu cât întăreşti că n-ai voce,
cu-atât mai mult în baia de sunet
imagini se-ntorc
pudrate cu neliniştea începuturilor.

foşnetul pomilor tăiaţi absoarbe zgomotul
străzii: cartea aceasta o citim
înlănţuiţi de ruginiul frunzelor, îmbrăţişând aerul
înainte de a cădea într-o visare ce nu seamănă
cu nimic din cele ce cad pradă curioşilor.

peisaj suspendat

gândurile sunt
patul de cuie pe care dormi.

pământul se-nclină
cât să te răstorni peste linia vieţii
în maşina de curse.

accelerezi.
ajungi să nu mai înţelegi un cuvânt
folosit cu uşurinţă
ca o spumă de baie
cu particule de diamant.

vino,
sparge bula uriaşă
în care pluteşte autostrada
unui soare cu dinţi.

dă-l euglenelor
cu răul lui de înălţime cu tot.

7d

am nevoie de tine.

am voie
să rotesc tunelul,
prind din urmă viaţa.

sar
dintr-un ochi în celălalt.

pisica vine la geam,
se prinde cu gheruţele de perdea,
o rupe în fante.

le traversez ca o fisă ce te lasă
să cazi
din zilele tale numărate
în ploaia măruntă.

dă-mi viaţă din ziua ta

floarea deşertului stinge lumina.
stăm spate în spate
cu şirele spinării lipite.
ochii se mişcă sub pleoape –
caut un capăt imaginii ce roteşte
păunul rănit la picior.

simt pocnetul slab al vertebrelor,
mingea dată printre picioare frigului,
golul din piept,
strigătul eliberator ţinut în frâu.

spune ceva, orice, întoarce timpul
spre mine, apasă pe trăgaci.
gloanţele oarbe plâng înfundat.

ai transpirat

timpul trece prin tine
cu viteza unei comete
ce devine o minge de foc
la contactul cu atmosfera.

îţi întorci capul
şi te uiţi în ochii ei mari
ca într-o oglindă în care palmele
îţi acoperă faţa.

primăvară

deschizi larg uşa:
trandafirii din umeri poartă gheaţa subţire
prefăcută în pelerină de apă.

puiul de pasăre loveşte în cădere
inima ta.

durerea lasă cuvintele să trăiască,
cuvintele te lasă în viaţă,
viaţa te lasă.

îi pui patine şi-i dai drumul
peste tot trupul.

te urmează peste tot

puiul de barză îţi mângâie pântecul:
caută sub cămaşă un peşte de apă dulce –
pieptul tău e gheaţa translucidă sub care stă lipit
un bănuţ de argint – viitorul
desprins de pielea lucioasă a întunericului.

aici copca mileniului visează mănuşa
din plisc.

căldura sub aripă e graţia
lăsată peste calde lagune. zboară de trei ori
în jurul casei o lună cu pene.

pe cerul vărsat în burdufuri tremură
vocea ca un văl pe o faţă.

paris

acele lucruri de care nimeni nu-şi mai aduce aminte
plutesc în cântecul unei flaşnete
spre care-ntorc capul statuile cu păsări pe creştet:
timpul lor e o fântână în trepte –
îi dau roată hulubii.

flori roşii tâşnesc din tulpini şi noi din vise
cu aerul de noutate al sângelui.

se cutremură tâmpla ta peste ape,
lângă minuscule corăbii cu pânze:
prin acvarii, vedem graba cu care degustătorii
uită-n pelicula fină-a dorinţei vitralii şi praguri.

file de toamnă

ceva trece prin tine, ca printr-o spărtură
în zidul de piatră – nu întâlneşte nimic,
doar rezistenţa aerului în faţa unui avion
de hârtie, desenat în culorile toamnei.

călătoria-i un pas dintr-o cameră-n alta,
peste pragul bătătorit al închipuirii; aţâţi
cărbunii în sobă şi-arunci sclipirii lor
câte-o foaie scrisă cu grijă, cum ai da
milostenie unui înger al insomniei, apoi,
în braţele-i, ai adormi prea curând.

şi-această teamă nelămurită de ce-i
infinit de fragil, care-ţi cere să-l aperi –
ieşind o piatră din zid – împinge
în ploaia măruntă un om în cămaşă.

rătăcind în oraşul străin

de timpul tău ca de un cablu te ţii,
pe versantul cuvintelor – se năpusteşte
în subsolul paginii viaţa.

dispari în acest aliaj de zile şi nopţi,
din care ies pe bandă rulantă priviri.

poate ei, dispăruţii, văzând,
să-ţi bată pe umeri şi praful să-l lase, uşor,
încălţărilor. temătorii localnici ai clipei
vor ascunde-n surâsuri sângele cu pereţi falşi.

şi totuşi, e vreme de a întâmpina
nisipul mişcător al feţei. pe scripetele unei voci
coboară peste râu ceaţa. de la a cunoaşte
la a nu cunoaşte un om e doar un pas: ci te-ncumeţi.

călătorie spre soare-apune

mâine vom lăsa toate:
locurile însetate să fie privite
vor aluneca pe geam,
ca o picătură de ploaie
tăind obrazul tău oglindit –
vom vorbi despre cele uitate
cu febrilitatea uitării.

de sub pelerina-i ridicată de vânt,
lumea ce ne uită încet –
dănţuind în amurg –
ne va zări de departe,
cum şi-ar aduce aminte
de ploaie pământul
în care-au înţepenit plugurile.

aniversare

un buchet de irişi
pentru ochii tăi
fără să clipesc am luat
din colţul în care oameni
apar şi dispar,
ca un semnal intermitent
către un corp ceresc nemişcat,
oprit deasupra ta
la capătul nopţii.

peisaj

un copac înclinat
ca turnul din pisa
are numele
unui erou de demult.

eşti insula
din mijlocul unui val uriaş,
aşteptând să eşueze
pe nisipul de aur
naufragiaţii unui mileniu sfărâmat.

o respiraţie face ocolul pământului:
ochii pictaţi pe ape
duc soarele teafăr
spre încăperea săpată în stâncă.

în zori

castelul din limba uitată aşteaptă:
vei înnoda străzile gemene,
căutând în vitrine,
în pereţii cu broboane de must,
copilul de zăpadă.

cormorani vor înfige pliscuri de-argint
în ape-mpletite –
eşti o flacără întinsă pe trup
de cuţitul dimineţii.

orfeu

încrederea că-n tine plonjează
miezul pământului şi-n chipul ei tu,
cum nordul atrage la sine acul busolei
fără să vadă aurora prinsă-n gheţari,

nebunia şi sminteala aceasta de-a te întoarce
pe loc şi-a căuta cu teamă-napoi, ca şi cum ea
ar fi răpită departe, când este în tine (şi doar cuprinsă
de jur împrejur imaginea nu-i de ea părăsită),
iar sinele-i mişcat nu poate urma
decât preschimbarea în clipă a uitării –

s-au risipit în câmpia cântului, toate; iar trupul tău
împrăştiat în ţărână distanţele spulberă-ncet.

paşi pe plajă

o frunză lipită de tine –
ascunde un loc vulnerabil?! licărul feţei
se stinge pe ape: toamna începe la capătul lor –
lutul din care îşi fac loc sub soare
şuviţe. o pată pe discul de aur se-ntinde – eşti tu,
trăgând peste umăr depărtata chemare.

pelerină albastră e marea, alunecă-n vânt
lumina-i difuză. veştile ei sunt o şoaptă cântată –
a plâns, între săbii de lemn, doar sacul pe spate,
din care un fir de nisip, ca o rugă
de cealaltă parte a lumii, se lasă pe iarbă.

amurg

muşchii din pereţii vaselor strângându-se încet şi
tu zâmbind, împins de cefalee,
sub vulturii rotitori ai amurgului.

sângerii, norii: sunt viaţa netrăită alergând înainte,
alunecând în genunchi
peste cârduri de raţe sălbatice.

simţi apăsarea pe talpă a pietrelor –
un şarpe de apă te duce între coloşii tăcuţi:
aici se întâlnesc, fără ştirea lor, sufletele.
strigătul lor netulburat urcă la cer,
ca o mână pe frunte ştergând sudoarea.

aici zâmbetul tău e o flacără topind carnea,
un zid prin care circulă torţe
în întunericul roşu.

început de toamnă

în faţa bisericii
e o boltă cu viţă de vie.
la plecare iau struguri:
au gustul tăcerii tale
şi-al toamnei care m-a izbit azi
cu aeru-i înăsprit
şi rugina lunecând în priviri –
nimic nu mai e din ce-a fost.

şi noi vorbim
despre penajul rândunelelor
ascuţit în răcoarea serii
şi despre străzile
pe care vom rătăci în călătorie –
ne vor reţine cu pulberea lor fină
şi-n strane vor duce
îngândurarea unui mal plutitor
la răscruce de ape.

la amiază

ţi-am adus o magnolie şi coacăze negre.
ploaia de-a stânga şi ploaia de-a dreapta
m-au lăsat să-ţi văd chipul.

o limbă străină caută douăsprezece plante
şi ochelarii tăi invizibili.

eşti un copil în care se-ascunde un alt
copil. îngerul te strigă din spatele meu.

târziu

pui acest fir de grâu ars în colţul ochilor;
împrăştii mărgele de sânge-n pământ
şi-ntrebi: oare, fugind,
voi desprinde de mine scutul acesta
în care anii lovesc?

m-aruncă în mare cuvintele,
şi slavă dau ele Celui de Sus
pentru îndepărtarea de mine;
iar eu, o gură-nghiţită
de uriaşul tăcut, de uitare-s.

aici se strecoară lumina neclară
a peştelui de cositor. iar tu apari
şi dispari: ca din streşini o rămăşiţă
de ploaie, ţi se scurge în pământ puterea.

caniculă

te laşi în voia grădinii
invadate de tufe sălbatice.

duci pe cap
un turn de zăpadă –
pe-un pat tare s-a-ntins,
înăuntru, liniştea.

vezi sprintul copacilor
pe coate golaşe, lumină de ceară
picurând peste ape.

tăcerea varsă încet,
pe creştetul tău, cerurile.

în pădure

lângă acest iureş de ape
coşi frunze
pe un petic de pânză brodat.

e un câine cu urechea tăiată acolo:
ascultă cântecul tău murmurat.

coada-i se mişcă încet,
pietre se înalţă din râu,
te ridici ca un abur
luând cu tine mirosul greu de muşchi.

florile mici, aprins colorate –
pesemne a-ngenuncheat pe ele
un înger – cum ar ochi
de pe o punte păstrăvii iuţi,
săgetează şoldul rece al nopţii.

splendoarea, ea

în sânul acestor legături inexprimabile
stă un nod de viaţă – un nerv ce primeşte semnale
şi aici ploaia loveşte clopote de aramă.

înaintezi cu faţa curată prin argila în care memoria
unei ţinte rătăcite în fire verzi se destinde.
tună şi fulgeră-n jur, dar înăuntru sălbăticia-i doar frumuseţe,
iar riscul e aidoma unui chip ce se schimbă.

corzile chitarei tremură-n urmă

îmbraci ca pe un copil acest oraş:
prin fiecare braţ întins tragi o mânecă
şi scoţi pe la capăt degete reci,
care te ţin atât de uşor
că nu te poţi desprinde.

ţi se spune ceva la ureche
pe treptele sparte ale unei clădiri,
în care lucirea unei oglinzi
a oprit jocul cu pietre – şi te-ai întors
spre vrabia intrată pe geam,
cu sentimentul că tot ceea ce ea
a văzut nu ţi-e străin.

coapsa-i o seceră

un cuvânt te aruncă în braţele altuia
şi rămâi nerostit –
un quasar traversând inele de praf.

apele tale s-au întins ca un cort
peste locul unde fumul subţire
se-ntretaie cu crengile muşcate de soare.

unde vei pleca, nu ştii,
sigur departe, sigur vei ţine o arcă
pe cap, ca un munte sub o voce gângavă.

ai venit devreme şi-ai văzut smochinul
aprinzându-şi candelele.

clipele ies din noi mari

acest lac de ceară s-a aprins singur
în batistă –
un ochi din care şerpi de-ntuneric
fug în apele tolănite în iarbă.

aerul izbeşte nările, se uită pe sine
în ţipătul păsării lovite.

treci prin pereţi de apă,
luând în ochi strania refracţie
a unui copac
în colţul unde-ţi legi hamacul:
o parte din umbră o vei păstra,
alta ţi se va lua.

retro

calci foarte încet,
încât mi se-ascute auzul
şi miliarde de voci aleargă în el
pe loc
ca pe o bandă rulantă,
spunând lucruri care opresc
expansiunea universului.

cristalizare

aceste boabe de lână înşiruite în cerc
sunt capete de vulturi.

ca o raţă pe apă luna
unge şapca albastră
şi desface gentuţa din pânză de cort.

cureaua de piele a ceasului încheietura o strânge,
mici poticniri, râsete
râvnesc un miracol s-alunge paloarea
orelor stinse.

vocea ta e o crevasă în care trecutul
alunecă. cele ce vin dindărătul ochilor
împing în imagini.

minunea

Dumnezeu se pogoară
atât de repede şi de adânc în tine,
încât surprins de iuţeala picajului
simţi că sui cu o viteză uluitoare.

şi dorul după salt te macină şi te răstoarnă –
şi pe loc îţi dai seama
că totuşi te prăbuşeşti şi lumea o dată cu tine.

şi cu adevărat nu mai vrei
decât să fii prins de Cel ce luminează abisul.

degetul mic a amorţit

vine o vreme când nu mai poţi face asta şi aia,
întinzându-te cu un aer de fiinţă gumilastică
între două colţuri ale micului cosmos.

şi unii se duc să-şi vadă părinţii
părinţilor
şi cazi cu capul pe masa de scris şi adormi
ca un copac sprijinit pe o casă.

şi cât de repede trece noaptea aşa, prietene,
şi viaţa te ajunge din urmă şi spune:
hei, pe-aici multe s-au schimbat
şi tu vezi că de o mie de ani
n-ai mai aruncat o privire pe geamul crăpat,
care de mult e nisip.

şi ca un om care ieri era în putere,
iar azi nu mai poate nici să vorbească
şi mâinile-i tremură îngrozitor –
aşa îţi stă gândul înaintea îngerului
ce-l întoarce de pe o parte pe alta.

te apuci de un nou roman

sunt zile în care stai cu ochii deschişi
fără să poţi face nici o mişcare,

apoi

povestirile stranii
se încâlcesc şi se descâlcesc,
pe străzile bătute dintr-o suflare
ca un labirint
în care trăieşti spaima de a fi găsit
înainte să te vindeci.

rugăciune

priveşti pe geam balonul auriu
scăpat de un copil în văzduh.
n-ai voie să mergi.
boala e o poveste în care Dumnezeu
îţi spune despre viaţa Lui
una şi alta.

îi spui şi tu multe:
te ascultă
cum ţi-ar împlini dorinţele
într-un loc neştiut de nimeni,
care aşteaptă
să-ţi trăieşti viaţa până la capătul ei
de departe.

iubire

uneori totu-i prea mult:
pui capul pe pernă, îţi urmăreşti gândul:
până s-ajungă la capăt, dispare.

pe perete stă scrijelit un cuvânt: iubire.
cel mai vechi şi neînsemnat, mai slab auzit,
mai evitat şi lepădat cuvânt
din cele de sub soare.

chiar dacă-l pronunţă cineva, o face
în felul în care s-ar dezice de el, ruşinat.
dar ţie tocmai asta îţi trebuie.

pentru că tu însuţi stai, neînsemnat şi uzat şi gol
în faţa judecăţii pe care singur ţi-o dai –
şi el e singurul care te apără.

întâmplare

un copil a aruncat mai demult
cu un lemn după tine.
alergai ţipând ascuţit, râzând
cu o stare de bine că vezi soarele
cum iese din nori.

deodată, te-ai scurs
ca un personaj fără oase,
pe verdele proaspăt al ierbii.
de la înălţimea ei, ai văzut
gărgăriţa oprită în loc.

ai fi strigat după ajutor,
dar nu puteai să scoţi un sunet.
ai acoperit gâza cu palma
să n-o calce careva.

zi după zi

dai glas unui cântec de dragoste,
să curgă-n auz ca un vin vechi, abia
scos din pământ. pahar de pocăinţă
e chipul mijind în căile surpate
ale singurătăţii. în fiece zi, urci un munte
şi-l cobori. acelaşi pisc îţi apare
înainte, cum stă un străin în faţa ta
şi-ţi vorbeşte, până ce pare că-l ştii
dintotdeauna. şi totuşi mereu rămâne
ceva ce îţi scapă – o umbră-n priviri,
o şovăială în gest, o tristeţe-n surâs,
ce-aştern tăcerea-n hăţişul de vorbe.
simţi doar că te-apropii de mare. vuietul ei
e-n tine şi-n jur, ca o suflare uitată în flaut,
chemând cele patru zări la ferestre.

vine furtuna

în norul acesta se strâng copiii
când nu-i mai găsim
şi strigă de se clatină geamurile.

norul se face o umbră mică
sub ochiul tău drept. copiii stau agăţaţi
de orizont ca un breloc cu chei.

sunt cel mai urât om frumos şi strâng
într-un vas lacrimi. ascult marea
pe care o porţi de mică la gât.

el ştie cum

de ce aceste fulgere globulare
în grădinile de portocali?

vom bea cafeaua de orz împingând până sus
contra vântului leagănul de pal
cu sunetu-i aspru.

o mie de ani aş dormi şi, sculându-mă,
l-aş întreba despre noi pe primul om întâlnit.

el ştie istoria
anilor scufundaţi într-o zi risipită
în ore de veghe.

poem

în acest nor de săgeţi am iubit.
sângele meu s-a ridicat din pământ
ca un perete cu ochi mulţi
ce se adâncesc înăuntru
când îi răzuie o lamă de întuneric.

crivăţ

şuieră printre blocuri şarpele de aer,
sub cerul pictat în cuţit.

aud o fereastră lovită de zid şi-mi spun:
zăpada afară-i mai înaltă decât un stat de om –
voi săpa un tunel cu trupul.

pe-aici voi pleca,
pe-aici vei veni.

dormi, mireasă de lemn,
în şemineul nopţilor albe.

somnul e o pelerină ce face nevăzut
paharul din care beau ca să nu uit. aprind focul
şi cânt sub un soare tăiat ca o copcă în cer.

flori de gheaţă

nimeni nu trece,
doar un căţel în căutare de stăpân,
sau poate numai de o privire
în care să vadă viitorul
după care strigăm în somn
să nu ne lase în urmă.

pe un colţ de iarbă

cânţi cu braţele desfăcute şi te înalţi pe vârfuri.
o scrisoare zboară pe dinainte.
porţi un fes ţuguiat.
un copil îşi îngroapă faţa în rochia ta.

iubeşti aceste ore în care vederea slăbeşte
şi corpul e un disc rotitor
pe care alunecă un ac de diamant.

vocea ta e oraşul în care se mută
poemul ce mă părăseşte,
semn
că asfinţitul e o bătaie de aripă a sângelui.

crucea pe care o desenăm din pătrate
e acum cubul perfect
în care soarele stă la păstrare.

uite

dragostea ta e un plămân ce aşteaptă laptele de capră roşie
pe care-l aduce un bătrân dintr-un sat îndepărtat.
ea se umflă şi se trage înapoi cu o uşoară durere,
privind contururile abia vizibile ale unor case din zare.
ea inspiră din spatele lor un fir de aer proaspăt,
ca şi cum şi-ar aminti ceva şi ar trage o linie nevăzută spre sine,
sub privirea unui prieten ce se apropie, înjumătăţindu-se,
până ce intră pe nări şi ajunge mai mic decât un punct desenat.

dragostea trimite apoi spre zare un alt fir subţire, pe care pleacă
un alt prieten, ce creşte îndoit, până se face mai mare
decât calea lactee
şi atunci ştii că durerea-i memoria în care pluteşte un chip
umbrit de o privire şi ieşi pe stradă însoţit de papagalul ce spune
la sfârşitul fiecărei fraze „dar...”, scuturând din cap
spre tine, ca o rugăminte de a nu întrerupe legătura cu el.

dar dragostea e ceva în care tu însuţi eşti purtat
fără să uiţi de vreo fiinţă, pentru că simţi tot mai mult că eşti iubit
deopotrivă cu ele – aici se stinge durerea ta într-una liniştită,
care nu te mai chinuie – şi e ca o îmbrăcare în Cineva care şterge
cu o gumă moale distanţele. atunci auzi lămurit pe firul acela
ce intră şi iese un nume pe care suflarea-l rosteşte, ca ajutată
de o mângâiere venită de niciunde. şi uiţi pentru un timp de tine.

nimic

nu mai e nimic între noi
care să ne despartă,
nici ceasul de bucătărie oprit la ora două din noapte,
nici praful ce străluceşte pe mobilă la amiază,
beculeţele din brad
sau cărţile adnotate, cu întâmplări de necrezut
dintr-o clădire cu lumina stinsă.

ai acea privire
ce opreşte secera lângă firul de iarbă.

am uitat că eşti lângă mine –
ce n-am spus, ca un fără de inimă
primind lovitura de graţie!

şi tu
nimic zicând mă înconjurai de departe.

de ce există mâna ta care mângâie?

fisură în vid e orice răspuns!
gustul de zarzăre strivite în gură,
zâmbetul sperietoarei de ciori
te fac să visezi
un chip ce se-ntoarce îndepărtându-se.

arunci peste ani o mantie roşie,
spui: mergi printre stropii de ploaie
fără să te uzi.

nu eu,
nu eu înaintez pe străzile reci,
ci ele rostogolesc în urma mea un soare fără putere.

port la sân pământ din colinele bântuite
de un copil, ce a crescut
şi peste creştetul meu se înalţă.

câtă odihnă şi ritm s-au strâns în grămăjoara de lut?!

o pânză de aer ţine călcâiul
şi tu, privind înapoi, vei fi spus că dragostea
care te face să suferi desface mii de umbre
ce însoţesc fiinţe şi lucruri fără să ştie, fără să ştii.

sinceritate

nu e uşor să fii sincer,
nu eşti
când spui ce-ţi trece prin minte.

cuvintele ies
şi le priveşti ca un străin
şi te priveşti ca un străin –
nimeni în jur.

apoi trece mult până găseşti
un cuvânt
care să ştie ca o pasăre
căile vântului.

îţi vorbesc şi nu mă aud,
dar ochii aruncă umbre până departe.

poveste

numele tău e
mila-lui-Dumnezeu-către-mine.

sunt omul-cu-două-inimi:
una se bucură
ca un copil ce se odihneşte
după o joacă ameţitoare
de-a moartea şi viaţa,

cealaltă
mă ţine în braţe.

timpul ne leagănă până adoarme

cum, în cădere, ai ţinut
făclia dreaptă şi lacrimile nu-ţi cad
de pe obraji o dată cu ploaia,
frumuseţea ta-i oţelită capcană.

cireşele-s mici ca o lună a sângelui,
cuvintele-s răsucite şi lipite la capete,
ca nişte benzi cu o singură faţă.

soneria unei uşi scufundate
amuţeşte păsările vorbitoare în somn
sub norii cu picioare subţiri.

şi ne plimbăm pe ţărmul care ne uită
şi spargem cifrul unui seif de apă,
când un copil se loveşte de noi
şi ridică o eşarfă de soare.

floarea paştelui

îmi trag inima peste ochi şi mă uit
la norul de furtună ce-o ia înaintea zvonurilor de zi –
acolo se sfârşesc unde încep anii – mor prietenii
fără să se despartă.

pământul urcă încet şi sigur;

zece lumânări stau la piept,
suflă în ele noaptea şi cât de mult se-aprind
cu bucuria celui de-aproape.

ziua cea mai lungă

ne vedem tot aşa de rar cum plângem
sub cerul desprins la un colţ
mereu e ceva schimbat – un mic amănunt
pe care-l zărim în cursul vorbirilor lungi
despre viaţă pur şi simplu –
pe pagina trupului şi vrem a citi până la capăt,
dar ne opresc asfinţitul, marea,
umbra ce pâlpâie-n aer aprinsă de gând,
sau poate delta timpului ce se varsă în noi.
pipăim întunericul ca faţa unui prieten
plecat dintre noi şi îi ghicim zâmbetul stins
ce îmbracă de-acum spaţiul apăruţilor.
despre înviere nu spunem nimic,
deşi lipsa de apetit pentru lamentările zilnice
ne face să credem că am fost atinşi.

dacă

de-ai auzi gândurile oamenilor
ai putea să rămâi liniştit?

ai putea să fii *tu*
când ziua te duce în mijlocul pieţii
şi strigă: aici e un om care moare!?

ieşi din moarte ca din gândul tău
în dragostea ce-ţi învăluie paşii.

memoria

visai un munte
cu creste subţiri ca degetele,
în care ne căţăram să strângem
de-o căutătură spre mare.

vulturii se roteau în jur,
ne trăgeau de colţul cămăşii
să ne-ntoarcem, că râul crescuse
până la copilul acela din poiana cu maci
pitită hăt-departe în vale.

ne aruncarăm spre el cu capul în jos.
privirea ni s-a lărgit:
am văzut cerul deschis
ca o apă în care se mişcă fiinţe vii.
copilul ne făcea de acolo
semne că totul e bine;
te-am sărutat fără să doară.

noi nu ne mai opream din cădere;
din jos de hău cu o mişcare legănată
o icoană se mărea şi se curba –
mişcarea ei legănată a trecut în noi.

cum stau lucrurile

faci un pas greşit şi cu privirea
te sprijini de imagini.
ai mâncat, ai băut, ai căzut în genunchi,
ţi-ai frecat cu zăpadă faţa.
recunoşti ameţeala clipei sorbite de vânt.

lucrurile se pierd,
oamenii nu se mai ajung,
nu mai cred că *asta e viaţa.*

deschizi ochii mari,
te prinzi de suferinţă: obişnuită cu noaptea,
nu ştii niciodată cum îşi schimbă direcţia.

ea păstrează intacte atingerile
şi dragostea de departe.

viu sau mort

vântul îţi dă o palmă rece,
tu-ntorci şi celălalt obraz,
îţi lipeşti buzele şi tragi din pai
ora de pe fundul paharului.

se lipeşte noaptea pe spatele tău
ca un afiş
cu o recompensă pusă pe un cap
pentru timpul omorât peste zi.

bea încet şi câte puţin,
pune-ţi o dorinţă –
viaţa te caută şi te nimereşte.

zilele se scurtează

abia ce-ţi vin
câteva lucruri în gând,
îţi aminteşti
că-s pe sfârşite anii
scurşi din streaşina
începutului de lume
păstrat pentru mai târziu,
pentru gura uscată
a călătorului fără lume.

în acele ore toride

gândeşti
la schimbările lumii
şi – de foarte departe venind –
ce părea nemişcat – trecutul –
suflă
peste lucrul de mână al zilei
care doarme pe umerii tăi.

la capătul pământului

oamenii sporovăiesc cu pasiune
despre întâmplări rele
care-i pândesc

îşi amintesc fir’a păr
grimasele apei sub trestii

apoi

până târziu
cu pătura trasă pe cap
descurcă un ghem de tandreţe

în întuneric aici
nu vezi
dacă te-apucă de nas cineva

lumea se schimbă
de două ori mai repede
fără să bage nimeni de seamă

foarte de dimineaţă

întredeschizi ochii: ţii între gene lumea
să nu-ţi scape. coada mierlei despică aerul –
o tăietură precisă şi lungă de chirurg,
din care ies amintiri răscolite, un geamăt.

nu recunoşti vocea, cauţi printre ele-ndelung
şi o figură clară îţi sare în faţă.

auzi o tânguire, ca o cheiţă întoarsă, şi te ridici
cu chipul scăldat în primele raze –
spaţiul se strânge în jur ca un cearşaf boţit –
cum ai crede fără să vezi, îl dai într-o parte.

neîncăpute de moartea lor, doar cuvinte

îngropate în umbra mea până la brâu
lucrurile caută şi găsesc
viaţa care nu-i a lor şi strigă după mine
rătăcind pe cornee:
vino şi vezi
timpul ce se ridică din noi şi din cer
dându-ne brânci,
în dreptul fiecărui cuvânt stă un salt
luminând întunericul.

aluviuni

poezia e un râu între mine şi tine
câteodată apele-i curg spumoase la vale
alteori alunecă-n sus fără grijă

ia cu sine tot felul de lucruri
dăruindu-le

dându-ni-se
ne trage uşor de pe maluri, din noi
aşa

un fir de nisip, roua, frunzele, boarea
ţin la suprafaţă lucirea
în care un vers se cufundă

timpul se-ntinde ca o pastă frământată pe degete îndelung

într-un colţ la o masă suntem, iarăşi, la început,
ghicind următoarea mutare a porumbelului negru
pe dalele terasei,
sub ţeava de scurgere a lumii.

gesturile au ceva indefinit,
cum sub o cupolă de aer
sub tălpile soarelui
nimeni n-are nevoie de nimeni
şi mustul curge din trupuri în pahare de pânză.

vezi? mereu ne întoarcem aici,
ne-a lipsit lumina căzută pe faţă-n amurg –
ni se-ncredinţează cu ochii închişi
şi gheare adâncite-n perniţe mâţa tăcută a marginilor.

ce-i un obiect? când spaţiul se-nfăşoară cu noi,
nu mai e gol. ia cu sine cuvintele plutind peste tăblia de lemn
viaţa. dăm din cap că aşa e,
gata să ne evacuăm în stradă ca pe nişte rău-platnici
şi să ne locuim unul pe altul.

gânduri la topirea vremii

motto:

nu fac binele pe care-l voiesc
ci răul pe care nu-l voiesc îl săvârşesc

(Sf. Ap. Pavel)

viaţa e o moarte dată cu încetinitorul,
moartea e viaţa derulată pe *fast forward* –
atât de repede încât rămâne în urmă
tot răul pe care-l faci fără să vrei.

tăcerea de la capătul benzii e tunsă scurt,
nu doarme singură, mănâncă din palmă,
se roagă să nu pălească subit
pielea frumoasă a zilei ce-ţi bate obrazul.

mai lasă o amintire sub stropii ei blânzi,
de-acolo vezi totul preabine:
pisica ruptă, calapodul, piedica trasă a gurii,
păsul oaselor tale subţiri
ce poartă în ele tristeţea potolită a verii.

babel

te cufunzi într-o lume
în care gândurile devin realitate
ca un pui de elefant
ce se spală pentru prima dată

se-ntâmplă multe în jur
lucruri care te dor
se-ntoarce împotriva ta viaţa
cu aerul că-ţi face pe plac

eşti universul elegant
din care muşcă şi mor pe tăcute
copii feriţi de lumină

şi vrei să te trezeşti
vrei să acoperi cu palma
ochii în care turnul până la cer
se prăbuşeşte lovit de uitare

între dealuri

pe unde mă plimb când cerul sfâşie norii
şi ceea ce-ating nu văd,
ce zăresc nu aud,
ce-ascult nu miros,
ce-adulmec nu-şi lasă gândul pe limbă,
ştiu doar că respiri lângă mine:

îmi faci loc,
pentru că *vii* şi sângele tău flutură ca un steag,
iar gâtul de lebădă se-nalţă
pe-un umăr al colinei căzute-n genunchi.

nimic nu e ca-nainte, nimic ca apoi.

în fiecare moment

Dumnezeu lasă în jurul tău
un semn că te iubeşte –

o buturugă
pe care tocmai te-aşezi
contemplând norii negri,
un mic vârtej
în imaginea mişcată a lumii –

aşa afli că maşina timpului
are motorul oprit
şi-mpingi la ea până o ia din loc.

simţi o putere în mâini:
acum desenezi viaţa
dintr-o mişcare.

se fereşte de tine viaţa

dă-i voie în crăpătura pământului
de aorta ei stă timpul lipit
e speriată de moarte
ea nu-şi spală cu limba
micile pete de fericire

pe obloane se caţără iedera
cu vine crestate
împletită cu şuviţele serii

colţul acesta de lume
poartă urmele dinţilor
unei tristeţi nesfârşite
suspină o vietate în laţ
cu cerul în ea prăvălit

doar cu tandreţea, cu buzele
ţeşi pânza crucii plutind
în gaura zdrenţăroasă, în sângele tău

expectorezi bucăţi din trecut
când suferi până la capăt dai de ceva

meniul serii

prin trestii, faţa ta învăluită
de o frumoasă amintire,
ca în acele bruşte opriri
în care trecutul ne-o ia uşor înainte
şi-l aşteptăm să revină
schimbat la faţă
de vederea propriei absenţe.

ca un uşor salt ce taie greaţa

fără să spui nimănui te-ai întors
într-o vară ca oricare alta
sub voalul umed al nopţii,
păşind peste linia subţire
dintre gând şi faptă,
când de-o parte, când de alta a ei,

cu o legănare anume
deasupra dungilor întunecate
ale ierbii cosite, topind în gură
câte un cuvânt, încet şi apăsat,
de sute de ori, fără grabă,
până ce suna ca o rugăciune,
ca o cheie rotită
în uşa dintre tărâmuri –

ridicându-se în zori
odată cu soarele, privirea ta
e, desigur, o punte,
pe care pot trece fiinţe şi lucruri
dintr-o parte în alta –
şi aşa cum ai coase o rană
cu acel salt fără greş ce taie
răul de a fi (prins între lumi).

jurnal de o clipă

cineva te va duce într-o zi liniştită
la masa tăiată din nucul bătrân
şi va pune în dreptul tău un pahar –

nu înainte de a-ţi spune,
arătând spre acela cu o privire piezişă:
„în el sunt toate făpturile” –
înghiţitură cu înghiţitură,
ori pe tot dintr-o dată-l vei bea?

căldura lui deschide ochii –
se-aprinde aerul: mii de lumânări înfipte
în golurile imperceptibile din lucruri,
în stepa caldă a vocilor –

când norii se umflă la orizont,
peste aripa iute retrasă de înger.

făgăduinţa

zilele reci se-ntind pe covoraşul de frunze
şi tac,
nimeni nu întreabă trecătorii cu paşi iuţi
unde dispar
când trec peste linia serii.
dragostea taie timpul, îl lipeşte
peste gurile spaţiului –
deschise alarme în iarbă.
mici cutremure
leagănă pete de lumină pe ziduri.
frigul e ancoră.
ne căutăm de zile îmbrăţişarea scurtă,
mi-ai zis, ţi-am zis: viaţa dansează pe noi,
cioturi de arbori bătrâni vor pluti
peste văi scuturate în miezul pământului.
rana lui e colierul pe care-l purtăm
de sărbători.

pe maluri iuţi ai stins făclii

încă o dată-ai stat de veghe la căpătâiul oarbei zile:
în parcul prost luminat zvâcnea durerea-i surdă –
orele-i – un reflex în memoria liniştită.

seară şi dimineaţă, seară şi dimineaţă, ai spus,
şi câinii au lăsat din gură noaptea lungă şi albă.
era prea târziu, prea devreme
să strigi verdele răstignit în cascade.

şi-acum: de ce crezi că trebuie să schimbi ceva?
că toate nu mai sunt cum erau!

uite lucruri în jur, fiinţe – lumea accelerează.
tu rămâi să deschizi graniţele:
viaţa a răspuns încetinind cuvintele,
ca pe cuţite ce se opresc în răvăşitorul apus.

trecere

mă urmăreşte ceva pe străzile măturate,
ca un zâmbet din groapa comună:
vorbele cad din gură, calc peste ele –
scot un mic zgomot, o tânguire.

lumea în spate mi-am luat şi umblu, Iisuse,
până vei face un semn peste ea:
o aripă va lovi de jur-împrejur –
lăsând fără chin durerea întreagă.

ramă de toamnă

mi s-a lipit o frunză de gură.
iese din scoică şi-mi intră-n ureche
seara plimbată de câini
pe-alei ruginite, sub roţi de mătase,
în strune ghimpate.

mă-mbrăţişezi, limfă, dar eu nu-s aici:
m-a mâncat de viu dragostea
şi zgârie norii –
acum sângele plimbă în mine
visul scăpat din lanţ.

visul animalului tăiat

ştiu că ai nevoie: lasă-mă să visez
paharul de la marginea mesei
aşternute până departe,
spre firul de iarbă atins
de o durere vecină cu-a mea.

când sângele se-ntinde
ca o voce nelocuită, pari născut
să acoperi ochii cu palma –
îngenunchează în carne cuţitul –
cândva, visul tău îmi vei spune.

nimic şi totul

în faţa unui copil suferind,
amintirile pălesc încet
ca această zi de toamnă
care-şi uită frunzele.

glasul lui e o apă
subţire ce coboară din munţi,
lovind cu un sunet liniştitor
pietrişul albiei mute.

şi vine noaptea –
şi plouă în patul lui
cu stropi mari cât viaţa.

cum trăieşti nu în tine, ci-n altul?

de peste tot, nesăţioasa nevoie:
razele îşi amintesc dintr-o dată de centru,
se-ntorc şi înclină privirea
spre cele nebăgate în seamă.

resemnarea bătrânului,
uitătura animalului speriat,
neliniştea florii
– spre care cauţi absent –
îţi scutură viaţa. şi totuşi,

scurta vreme petrecută-mpreună
e cât o nesfârşită câmpie,
în care toţi îşi aud strigat numele,

iar tu – îţi cufunzi faţa – într-un abis
unde nu-i nimic mai prejos.

recviem pentru o carte

tulbură apa!
aruncă-n ea inelul alb din privire,
târziu înţelegi că literele cărţii sunt răni
pe aripe
ce se lasă străbătute de spaţii.

La Florin Caragiu vedem o fuziune unică şi organică între teologia răsăriteană (canonică şi „iconică” la sursă, dar adresată de poet pieziş şi insolit) şi suprarealism – căci ce sunt intimitatea subpământeană şi cerul urbanizat, gesturile revelatorii etc., ca şi luciditatea cu care se absoarbe vocabular „nepoetic” în liniile de vibraţie ale poemului, decât (şi) un mod valabil de a continua azi zestrea lui Gellu Naum? Caragiu are un mod profund metaforic de a traversa lumea („ziua”) nu pentru că poetizează, ci pentru că la el metaforicul e un vehicul al metanoicului. Metafora aici nu e numai sens al culturii, ci cult al sensului soteriologic al vieţii. Iată un poet „din altă lume” care scrie pe limba şi mai ales dialogând cu veacul lui.

Chris Tănăsescu (MARGENTO)

Iată un nou Florin Caragiu, cu o poezie a firescului, mai concentrată şi muzicală. *Omul cu două inimi* trece dintr-un poem într-altul elegant, cu aer melancolic şi o anumită oboseală. Sensibilitatea la miracol rămâne însă neatinsă, aşa cum o ştiam din volumele anterioare. Abandonând extazul şi expunerile teoretizante, poetul preferă acum aluzia multiplă: la moarte, la memorie, la alt fel de a iubi şi la riscuri. Pe un ton blând, dar ferm, ca pentru a nu stârni împotriviri.

Felix Nicolau

UN POET POST 2000

Poezia lui Florin Caragiu probează, poate mai mult ca oricare alta, relativitatea criteriului generaţionist: ea conţine prea puţine dintre particularităţile liricii 2000, e mai aproape (dacă ar fi să-i căutăm totuşi nişte echivalenţe, pur cronologice de altfel, în interiorul promoţiei) de a „atemporalilor" preocupaţi de formele etern-imuabile ale poeticului (cum ar fi Constantin Virgil Bănescu), sau, prin preocuparea ei pentru dimensiunea sacră, metafizică, în sfârşit (de ce nu?) religioasă a existenţei, de lirica lui Dan Cârlea sau Moni Stănilă. Şi totuşi, poetul evită subiectele vădit religioase, nu face paradă de pioşenie, căci aici religiozitatea e implicită şi nu explicită, ţine de chimismul cel mai intim al proceselor sufleteşti. Ceea ce face ca la o primă şi inerent superficială lectură, discursul său să pară mai degrabă unul ermetizant, cu numeroase imagini neobişnuite, sintagme insolite şi mai ales, cu o evidentă predilecţie pentru paradox, impresie falsă desigur, deoarece „dificultatea" poeziei lui Florin Caragiu emană firesc din conţinutul acesteia, e dificultatea limbajului şi a structurilor sale logice de a exprima ceea ce sare dincolo de aceste structuri: adică experienţa de tip metafizic: „ce rămâne din vechea pictură? / în apa murdară se-mblânzesc pumnii / sub un copac uriaş. // te scoli fără vlagă, despici firul în patru: / te-atrag orele petrecute în iarbă – / întinzi pe ea cerul. // un vuiet surd tremură-n frunziş, / o maşină opreşte în dreptul ridicăturii de pământ – / nimeni nu coboară" („picnic"). Cred că e inutil să mai subliniez singularitatea unei asemenea poezii în contexul liricii româneşti actuale şi nu numai. Florin Caragiu nu scrie o poezie religioasă, asta s-a mai făcut (şi de obicei prost), el încearcă, cu smerenie şi discreţie, să transpună în limbaj poetic o experienţă de tip mistic, cu iluminările şi întunecările ei, trăirile unui suflet care încearcă, cu nesfârşită umilinţă şi delicateţe, să descopere cheia apropierii de Dumnezeu. Dacă Adrian Urmanov, care, simultan Ivan şi Alioşa Karamazov, trăieşte experienţa sacrului undeva la graniţa îngustă

dintre damnare şi mântuire, e mai apropiat de Arghezi, Florin Caragiu se situează mai aproape de Voiculescu sau de Daniel Turcea, iar în tabloul de grup al promoţiei 2000 face mai degrabă impresia unui intrus. Marin Mincu îl numea – pe bună dreptate – „un surprinzător poet postdouăMiist". Chiar dacă în ultimele sale poeme autorul pare mai sensibil la aspectele cotidianului, ceva mai ancorat în real şi mai confesiv, discursul său are la bază aceeaşi tehnică a insolitării, a rupturilor semantice şi a imaginilor pline de stranietate, pe care Florin Caragiu o stăpâneşte aproape perfect.

Octavian Soviany

Noua carte a lui Florin Caragiu, după precedentele două volume de excepţie: „Catacombe. Aici totul e viu" şi „Sentic", apărute de asemenea la „Vinea", în anii trecuţi, este, în ceea ce ne priveşte, o confirmare deplină a maturităţii unei voci poetice distincte în prim planul poeziei noastre. Poet până în vârful unghiilor, viaţa în iubire este adusă în aceste pagini sub semnul urgenţei. „Spune ceva, orice, întoarce timpul / spre mine, apasă pe trăgaci", scrie el la un moment dat. Sau, încă şi mai explicit: „pune-ţi o dorinţă – / viaţa te caută şi te nimereşte".

Un nesfârşit „text îndrăgostit", cu oaze de poezie de-a dreptul rarisimă („risipiţi între ape, / spre noi dorinţe împingem / o întrebare venită pe lume / cu o rană frumoasă"; „ nu mai e nimic între noi / care să ne despartă, / nici ceasul de bucătărie oprit la ora două din noapte, / nici praful ce străluceşte pe mobilă la amiază, / beculeţele din brad / sau cărţile adnotate, cu întâmplări de necrezut / dintr-o clădire cu lumina stinsă. // ai acea privire / ce opreşte / secera lângă firul de iarbă"), este, înainte de toate, volumul de acum, care are şi un titlu cu totul memorabil: „Omul cu două inimi".

De altfel, versurile din acest poem sunt nu doar foarte frumoase, ci cumva emblematice pentru Florin Caragiu de azi, aflat într-un moment de graţie al biografiei sale poetice: „poveste / numele tău e / mila-lui-

Dumnezeu-către-mine. / sunt omul-cu-două-inimi:/ una se bucură / ca un copil ce se odihneşte / după o joacă ameţitoare / de-a moartea şi viaţa, // cealaltă / mă ţine în braţe."

Realmente avem dinainte o carte „de poveste", un volum ce „povesteşte" memorabil despre un poet important al prezentului literar românesc.

Nicolae Tzone

Notă biografică

Florin Caragiu s-a născut la Ploieşti în anul 1969. A absolvit Facultatea de Matematică a Universităţii din Bucureşti (1993) şi Facultatea de Teologie Ortodoxă a aceleiaşi Universităţi (2006), precum şi un Master în Teologie Ortodoxă (2008). A publicat volumele de poezie *catacombe. aici totul e viu* (Vinea, 2008) şi *Sentic* (Vinea, 2009). Primul dintre volumele menţionate a fost nominalizat pentru premiile Mihai Eminescu şi România Literară, Opera Prima. A publicat grupaje de poeme şi articole pe teme literare în revistele România Literară, Viaţa Românească, Verso, Ramuri, Convorbiri Literare, Hyperion, Vatra, Orizont, Poesis International, Feed Back, Zona Literară, Conta, Tribuna, Poesis, Cenaclul de la Păltiniş etc.

O prezentare mai detaliată a activităţii sale din ultimii ani poate fi accesată la linkul:

http://florincaragiu-blogdeprezentare.blogspot.ro/

cuprins

Prefaţă,
de Carmen C. Lasswell / 7

deasupra norilor de piatră / 13
durată / 14
acum / 15
ordinea zilei / 16
picnic / 17
interioare / 18
apă vie / 19
convalescenţă / 20
a fost moarte şi a fost viaţă: dragostea / 21
peisaj suspendat / 22
7d / 23
dă-mi viaţă din ziua ta / 24
ai transpirat / 25
primăvară / 26

te urmează peste tot / 27
paris / 28
file de toamnă / 29
rătăcind în oraşul străin / 30
călătorie spre soare-apune / 31
aniversare / 32
peisaj / 33
în zori / 34
orfeu / 35
paşi pe plajă / 36
amurg / 37
început de toamnă / 38
la amiază / 39
târziu / 40
caniculă / 41
în pădure / 42
splendoarea, ea / 43
corzile chitarei tremură-n urmă / 44
coapsa-i o seceră / 45
clipele ies din noi mari / 46
retro / 47
cristalizare / 48
minunea / 49
degetul mic a amorţit / 50
te apuci de un nou roman / 51
rugăciune / 52

iubire / 53
intâmplare / 54
zi după zi / 55
vine furtuna / 56
el ştie cum / 57
poem / 58
crivăţ / 59
flori de gheaţă / 60
pe un colţ de iarbă / 61
uite / 62
nimic / 63
de ce există mâna ta care mângâie? / 64
sinceritate / 65
poveste / 66
timpul ne leagănă până adoarme / 67
floarea paştelui / 68
ziua cea mai lungă / 69
dacă / 70
memoria / 71
cum stau lucrurile / 72
viu sau mort / 73
zilele se scurtează / 74
în acele ore toride / 75
la capătul pământului / 76
foarte de dimineaţă / 77
neîncăpute de moartea lor, doar cuvinte / 78

aluviuni / 79
timpul se-ntinde ca o pastă frământată pe degete îndelung / 80
gânduri la topirea vremii / 81
babel / 82
între dealuri / 83
în fiecare moment / 84
se fereşte de tine viaţa / 85
meniul serii / 86
ca un uşor salt ce taie greaţa / 87
jurnal de o clipă / 88
făgăduinţa / 89
pe maluri iuţi ai stins făclii / 90
trecere / 91
ramă de toamnă / 92
visul animalului tăiat / 93
nimic şi totul / 94
cum trăieşti nu în tine, ci-n altul? / 95
recviem pentru o carte / 96

Referinţe critice / 97
Notă biografică / 101

editura vinea
str. mitropolit antim ivireanul, nr. 45,
ap. 5, sector 5; cod poştal: 040111;
mobil: 0723349138
e-mail: edituravinea@yahoo.com;

apărut: 2014

Tipărit la **Gutenberg**
Tel: 021.345.09.26